

MASKI SISSE PEIDETUD KEVAD

Hetkemõtteid „Ugala“ teatrist

PILLE-RIIN PURJE

Pealkiri viitab Viljandi teatri oma laulule, Andres Noormetsa sõnadega „Ugalaulu“ algusreale: „Maski sisse eluajaks peidan oma meeled...“

Kevadmõtted 2005 seoses Viljandi Draamateatriga „Ugala“ on vastakad. Publik hoolib teatrist, välja müüdud pole mitte ainult Tšehhovi – Raidi „Onu Vanja“ Olustvere lossis (esietendus 21.

IX 2002). Vaatajate ootusi õrritasid välja kuulutatud, ent ära jäänud, või oleks õigem öelda edasi lükkunud uuslavastused („Lõõmav pimedus“ ja „Popmuusika à la Vittula“). Pettumuskirmet sulatab „Ugala“ uhke saak teatripäeval, Eesti teatri aastaauhinnad 2004: naiskõrvalosa auhind – Kadri Lepp (Liisa lavastuses „Vend Aljoša“), kunstniku

Kodus, kus iga pisimagi käitumissituatsiooni jaoks on lastele juhis, peljatakse rääkida peamisest. „Kaevame vanaema tules!“ Isa – Peeter Tammearu, Oskar – Karol Kuntsel, ema – Hilje Murel ja Milda – Jaana Kukk.

Me vajame
sissetulekuid, ei
saa tegelda ainult
kunstiga...
„Lõika maha ja
lase jalga“.
Mister Widell –
Ott Aardam.

auhind – Jaak Vaus („Aarete saar“),
Salme Reegi nimeline auhind – Peeter
Tammearu („Aarete saar“, dramatisee-
ring ja lavastus), Aleksander Kurtna ni-
meline tõlkijaauhind – Martin Algus.
Siit edasi mõeldes: viimasel ajal mitmes
rollis huvitavalt avanenud Martin Algu-
se fotot „Ugala“ koduleheküljel näitleja-
te galeriist enam ei leia, tema on sellest
teatrist läinud. Ja see on vaid minemiste
algus. „Sakala“ (30. IV 2005) kirjutas, et
„Ugala“ trupist lahkuvad Gert Raud-
sep, Erni Kask ja Andres Noormets, val-
landas lehelugejate kommentaaride tul-
va (seitsekümmend seitse repliiki lühi-
kese kultuuriuudise puhul!). Kirglikult
ahastati Gert Raudsepa lahkumise pä-
rast, seejuures näitleja perekonnanime
pahatihti valesti kirjutades. Eks ole
„Ugala“ näitleja Gert Raudsepale viima-
sel ajal võlgu jäänud küll, suurrolle pole
pakutud, jäiga inglase ampluaa („Minu
pere ja muud loomad“, „80 päevaga
ümbere maailma“, „Aarete saar“) just
avarat arenguruumi ei võimalda. Aga
kui teda kutsub teater NO99, siis kus
saab publik edaspidi näha Erni Kaske,
isikupärase tötundega näitlejat? Lavas-
taja ja näitleja Andres Noormetsa vali-
tud vabakutselisus tundub loomulik ja

loogiline. Siinkohal passib tsiteerida
Andres Noormetsa kommentaari tema
uuslavastuse puhul Pärnu „Endlas“,
distantstvaadet „Ugalale“: „On kohuta-
valt kummaline ja väga loomulik, et sel-
lest teatrist on väga palju mindud. Kõi-
gist minejaist saaks kokku mitu elujõu-
list teatrit. See on „Ugala“ hiilgus ja
viletsus ning mõneti ka anomaalia.“
(„Eesti Päevaleht“ 20. IV 2005)

„Ugala“ näitlejad on muutunud eriti
aktiivselt nähtavaks ka väljaspool kodu-
teatrit. Mitmed neist on mänginud meel-
dejäävaid filmirole („Liivakellade pa-
randaja“, „August 1991“, „Stiilipidu“ jt).
Samuti on nende häält jäädvustanud
raadioteater: suvel 2004 salvestati „Uga-
la“ studios Lydia Koidula naljamäng
„Kosjaviinad ehk Kuidas Tapiku pere
laulupidule sai“, jõulukuul 2004 esi-
etendus kuuldemäng Andres Noormet-
sa näidendist „Lumejänesed“ autori en-
da lavastuses. Rääkimata ülipopulaar-
sest telesaatesarjast „Buratino tegutseb
jälle“ (mis on küll jõudnud lõpusirgele),
kus neljast peategelasest kolm „Ugala“
näitlejad: Priit Võigemast, Maria Soo-
mets ja Karol Kuntsel. Nende populaar-
sust on teatri repertuaaris osavalt, suisa
pedagoogiliselt ära kasutatud.

Nikolai Gogoli
 „Naise võtmine“
 balansseerib
 farsi, groteski ja
 elunukruse piiril.
 Kotškarjov –
 Andres
 Noormets,
 Podkolesin –
 Peeter Tammearu
 ja Fjokla
 Ivanovna –
 Jaana Kukk.

Kevad 2005 viib kaasa olulise suurlavastuse. Viimase etenduseni jõudis Peeter Tammearu saaga „Niskamäe kirred“ (esietendus 16. XI 2002): kogu truppi mängu kaasav (üle kolmekümne osalise!) lavastus Hella Wuolijoe näidendite põhjal. Tugevate naiste, loruvõitu meeste, igipõlise maa lugu. Eepiline, suurejooneline, heas mõttes vanaaegne teater. Teatavat tinglikkust pakkus lavastaja võtte kasutada sama rolli noores ja vananevas eas kaht näitlejat. Mälus püsib „Niskamäe kirgede“ aega seiskav panoraamfinaal, kus kõik tegelased ja nende saatused pöördlaval veel kord meie silme eest mööduvad. Alles finaalis näeb keevaline Aarne (Karol Kuntsel) korraga oma emas (vana Loviisa – Leila Säälük) noort, veel murdmata südamega naist (noor Loviisa – Kadri Lepp). Vana ema ütleb pojale: „Ma mõtlesin sulle ütelda, et ära sa tule mu haualegi...“, aga ema noorem mina lausub otsekui teisest, ometi lähedasest ja kuuldavast aegruumist: „Aga tule siiski!“ Aegade dialoogi mõõde on võrreldav Tom Stoppardi „Arkaadiaga“. Nii saab otsa Niskamäe lavasaaga.

Kogu teatritrupi kokkuviimine, ühtliitmine näitelaval on teatrijuhi Peeter

Tammearu programmiline tegu, liiatigi on see just praegusel näitlejate koondamise ajastul ootamatu ja tervendav. „Ugala“ on ennast tõestanud elujõulise ja mängutahtelise ansambliteatrina, seda tunnustades ei suuda ega üritagi ma antud loos portreerida kõiki näitlejaid, ehk nad küll seda väärksid. Suure koosseisuga lavastusi on Peeter Tammearu teinud veelgi; meenuvad suvelavastus „Toomas Nipernaadi“, „Thijl Ulenspiegel“, teatri kogu meesteväge kaasav „Aarete saar“. Tulekul on uue suve vabaõhulavastus, Lutsu – Tammearu „Suvi“.

Tänaseks lavaelu lõpetanud „Thijl Ulenspiegeli“ (esietendus 1. X 2003) põhinõrkuseks jäi, tagasi mõeldes, ikkagi Grigori Gorini tolmukskorraga kattunud allegooriline lavatekst. Oleks Peeter Tammearu ise Charles de Costeri romaanist teatriverisiooni loonud, saanuks lugu igavikulisem, legend põhjatam. Ometi valitses viimasel etendusel täis-saalis emotsionaalne kaasaelav meeleolu (ma ei räägi aplodeeriva publiku varmast püstitõusmisest, mis on meie teatris muutumas kohatuks, tihti lausa naeruväärseks võltsrituaaliks). Kui külalishäälne Tõnis Mägi söekandja Klaasi rollis tuleriidale läks, mõtlesin, mis

Andres Noormets karikeerib oma tegelaskuju, edevtühist filosoofia õppejõudu, ilmse mõnuga, nautides situatsiooni-koomikat, sõnade mängulist kõla. „See pärnapuu-lehtla“.

imelik nähtus on teater: laulab mees, valehabe ees, punases valguses lihtsaid, isegi triviaalseid sõnu kevadest, loodusest, koduloomadest, ent korraga on ses viivus tugev üldistus, rahulik inimväärikus.

Viimase mängukorrani jõudis kevadel 2005 mitu väikse saali lavastust: Urmas Lennuki esimene näitelavale jõudnud algupärane „Rongid siin enam ei...“ (lavastaja Andres Noormets, esietendus 30. III 2002); Boccaccio „Dekameron ehk Mea culpa“ (külalislavastaja Vagif Ibrahimoglu, esietendus 20. IX 2003) – pretensioonika žanrimääratlusega „audiovirtuaalne autodafee“, iselaadse tumedusega üle kallatud mänglev teater, pisut ehk hämar laad, millega näitetrupp varmselt ja liikuvalt kaasa tuli; Eve Ensleri „Vagiina monoloogid“ (külalislavastaja Elina Männi, esietendus 29. I 2003), minu meelest naiivselt „teraapiline naistekas“, mis meesarvustajaid vaimustas. Asemele on tulnud uus, aga kardinaalselt erinev nais(näitleja)te lavastus – Jean Anouilh’ „Orkester“ (esietendus 30. X 2004). Toda naisorkestri lugu on meie lavadel varemgi tehtud, ent sündmust pole sündinud. Kalju Komissarovi teatraalne, dekadentliku

varjundiga „Orkester“ on huvitav kui stiiliharjutus, põnevalt vormistatud ja mängitud, aga hingeõõraks jäi näidend ikkagi, ehk on kalkus sinna sisse kodeeritud? Oluline roll on lavastuses liikumisjuhil Oleg Titovil, kabareelik tants kasvab lohutuks kujundiks artistide enesemüümisest. Viljandi teatris uustulnuka Oleg Titovi osatähtsus, tema professionaalsus ja leidlikkus „Ugala“ draamalavastustele dünaamika loomisel on märkimisväärne. Muusikajuhi Peeter Konovalovi ainuline oskus atmosfääri luua on muutunud endastmõistetavaks, Konovalov – Titov kui tandem loob uusi, erksaid lavaõhustikke.

Kena sürpriisina taastati, küll mitte enam koduteatri sildi all, Conor McPher-soni „See pärnapuu-lehtla“ (lavastaja Andres Noormets, „Ugala“ mängukavas 27. XI 1999 – 13. II 2002). Seda õdu-sat, samas pinevnukrat iiri pajatust mängiti veebruaris 2005 Tallinna pubis „Kolumbus Krisostomus“. Lavastuse sundimatu õhustik on alles, lugude rääkimine kui elamise viis kolmel osalisel endiselt veres, nagu ka muigav poolehoid rollide suhtes. „Pärnapuu-lehtla“ teismelise nooruki roll on tänini Meelis

Laulab mees,
valebabe ees,
punases valguses
lihtsaid, isegi
triviaalseid sõnu
kevadest,
loodusest,
koduloomadest,
ent korraga on
ses viivus tugev
üldistus, rahulik
inimväärikus.
„Thijl
Ulenspiegel“.
Söekandja Klaas
– Tõnis Mägi.

Rämmeldi üks täpsemaid ja tundliku-
maid. Gert Raudsepa vahenditus pää-
seb pihtivas lähiplaanis hästi mõjule.
Andres Noormets karikeerib oma tege-
laskuju, edev-tühist filosoofia õppejõu-
du, ilmse mõnuga, nautides situatsioo-
nikoomikat, sõnade mängulist kõla.
Näitlejana ongi Andres Noormets tund-
like hingede ampluaast (näiteks „Iha ja-
lakate all“) sujuvalt liikunud küünikute
leeri kehastama, endal kuratlik distant-
simuie silmanurgas, aga vahel aimub ta
lavaeludest ka näitlejapoolset nõtket
tulpimust. Noormetsa viimase aja tipp-
rolliks on jäänud „Onu Vanja“ Astro-
vteravuse ja tundlikkuse uudses pinges-
tatud tasakaalus. Noormetsale kui loo-
dud rolliks võinuks kujuneda „Triumfi-
kaare“ Ravic, paraku on Tõnu Lensment
Erich Maria Remarque'i kultusromaa-
nist loonud hämmastavalt õõnsa lavas-
tuse, mis minu ühekordse vaatamismul-
je põhjal jättis ükskõikseks küll nii pub-
liku kui ka tegijad.

„Ugala“ hetkerepertuaar (kahjuks
on mul nägemata Kristi Teemuski „Lu-
mekuninganna“ lastestuudioga ning
Andres Noormetsa rahvamajades ränd-
dav „Aastapäeva pidu“) on koondmul-
jes sisukas, trafaretivaba. Ainus lausko-

möödia väikses saalis Peter Horsleri
„Lõika maha ja lase jalga!“ (lavastaja
Andres Lepik, esietendus 19. XI 2003)
lahkab musta huumori piiril meditsiini
temaatikat, mis ju igaüht puudutab.
Kõige stiilsemalt kasutab oma napi la-
vaaja ära Ott Aardam ministeeriumi-
ametniku mr Widelli osas. Mäletan Saa-
remaa kooliteatri luulelavastust, kus
koolipoiss Ott Aardam oli Heiti Talviku
sissepolele pööratud helemõtlikus rollis;
tema edenemine lahtiseks ja peeneks ka-
rakternäitlejaks on kena järjepidev prot-
sess. Komöödias „Lõika maha...“ kuu-
lub Aardami rollile lõpurepliik: „Me va-
jame sissetulekuid, ei saa tegelda ainult
kunstiga...“ Täendusrikas paus, siis
täpsustus: „Ravimise kunstiga!“ Aga
ega see kivi „Ugala“ kapsaaeda kuigi-
võrd ei sihigi.

Suure saali komöödiatest püsib elus
improvisatsiooniline „Koturnijad ehk
Kui nalja ei saa, siis meie ei mängi“ (la-
vastaja Maria Soomets, esietendus 25.
IV 2003) Kõrgema Lavakunstkooli XX
lennu kuuiku ettekandes, ehkki konk-
reetse etenduse sära sõltub juba suuresti
publiku süttimisvõimest – tõsi, ka tuh-
mimal reatendusel on Priit Võigemast
see väsimatu, kelle energia partnerid ja

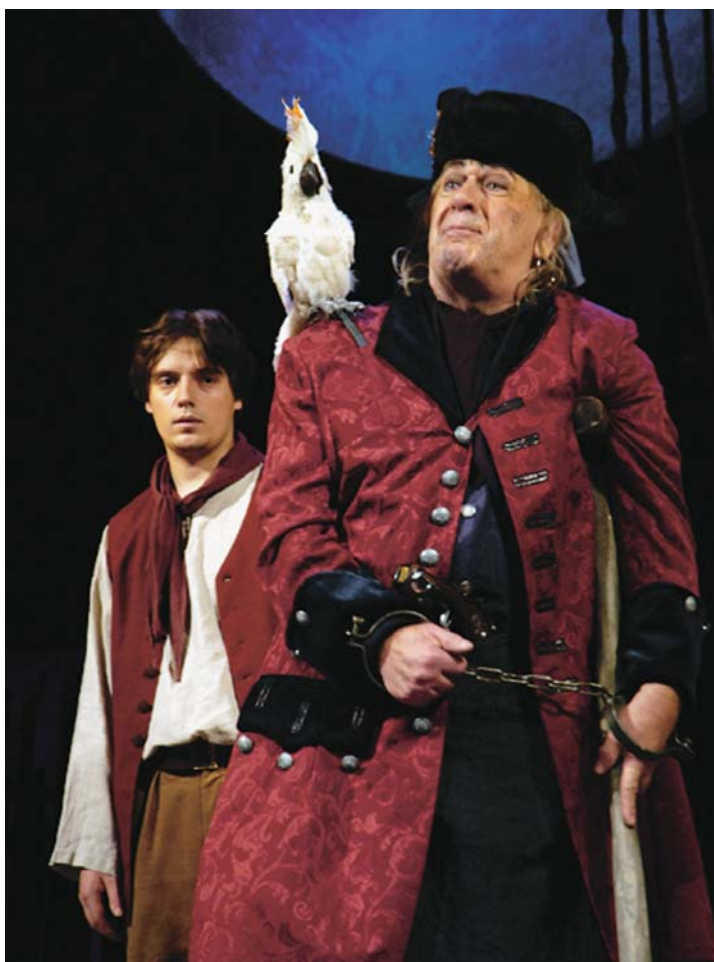
„Vend Aljoša“ on aus ja aval headusekuulutus, ilmselge hoolimisega vahendatud – see kandub saali, puudutab ja puhastab hinge. Aljoša Karamazov – Ott Aardam, Kolja Krassotkin – Erni Kask, Iljuša – Tanel Ingi, Staabikapten Snegirjov – Kalju Orro ja Smurov – Karol Kuntsel.

publiku kuumaks kütab. Nikolai Gogoli „Naise võtmine“ (külalislavastaja Mihhail Tšumatšenko, esietendus 3. IV 2004) balansseerib farsi, groteski ja elunukruse piiril. Stiililt meenutab „Naise võtmine“ Jaak Alliku omaaegset lavastust „Häda mõistuse pärast“. Peaosaline, Peeter Tammearu Podkolesin, on kõige paremas mõttes Oblomovi tõugu. Tammearu on ikka neetult hea näitleja (nagu nii mõnedki meie teatrijuhid). Siit võrsub hirm, et väikse linna suure teatri juhtimine, liiatigi üksinda, kulutab ja kurnab näitlejat ja lavastajat Tammearu üleliia.

Iselaadses dialoogis on „Ugala“ suure ja väikse saali lavastused „Terrorism“ (lavastaja Priit Võigemast, esietendus 4. IX 2004) ja „Vend Aljoša“ (lavastaja Kaarin Raid, esietendus 10. IV 2004), mõlemad kutsuvad headusele ja hoolivusele oma vahenditega. Vene nüüdisautorid vennad Presnjakovid on kirjutanud „Terrorismi“ osava, moeka, kalkuleeritud fragmentaariumina. Priit Võigemast katsetab oma lavastuses erinevaid mänguvõtmeid, inglaslik-grotesksest kontoriserialist valusamate viivudeni. Domineerivad sisim traagikapelgus ning eks-

tsentriline välisjoonis, rollilahendustes võib tунnetada lavastaja enda aktiivset artistinatuuri, vaimusilmas näen Võigemasti lavale sööstmas ja näitlejatele ette mängimas. „Terrorismi“ külalissetendus Tallinnas pani õlgu kehitama. Üldmuljet kahjustas eufooriliselt kihistav kooliplikade parv, mistõttu psühholoogiliselt köitvaim hetk oli Hilje Mureli meisterlik monoloog teise vaatuse algul, kui näitleja napp kriipiv mängulaad saali vaigistas. Hilje Mureli minimalism on tõesti klass omaette. „Terrorismi“ etendusel kodulaval jäi Kadri Lepp samas rollis duellis saaliga kaotajaks, siis naersid enesekaitsenaeru teismelised poisid... Aga tervikuna oli nn reaetendus „Ugala“ suures saalis pingevabam ja sisulisem, mis tõestab veel kord, et kriitik ei tohiks kujundada oma muljet ainult külalissetenduse pingeväljas, aga kuis sa hing jõuad igasse teatrilinna! „Terrorism“ on taas hea näide ühtlasest ansamblimängust. Esile tahaks tõsta Arvo Raimo paindlikku sulandumist noortepunti ning Aarne Soro õhulist vahenditust, eriti finaali monoloogis, kui ta ootamatu küsiva „jah?“-naeratusega pöördub otse saali: vilunud doktor, kes pa-

„Aarete saares“
 mängib särava
 osa Peeter
 Jürgens:
 puujalaga
 John Silver,
 põnev ja
 sarmikas röövel,
 kelle lurjuse-
 maski all hõõgub
 romantikuhing.
 Oma žanri
 reeglite kohaselt
 on Priit
 Võigemasti
 Jim Hawkins
 igati võrdväärne
 Ott Aardami
 vend Aljošaga.

neb patsiendile diagnoosi. Arsti roll sobib Sorole väga hästi ka „Vend Aljošas“.

Viktor Rozovi näidend „Vend Aljoša“ Fjodor Dostojevski romaani „Vennad Karamazovid“ motiividel Kaarin Raidi lavastuses on meie teatripildis kindlasti erandlik, haruldane nähtus. Teda mängitakse suhteliselt harva, publikut vene lugu kuuldavasti magnetina ligi ei tõmba. Aga aus ja aval headusekuulutus, ilmselge hoolimisega vahendatud – see kandub saali, puudutab ja puhastab hinge. Kaarin Raid on üks neid lavastajaid, kes tegeleb peamisega, olemuslikuga. Ott Aardami nimiosalise leebe rahulik lõpumonoloog, kuuldavaks lausutud sisemõistklus, mõjub veenvalt, see on ilus saa-

vutus. Vaatlejahingega Aljoša roll on Ott Aardami jaoks nagu noor Vargamäe Indrek. Finaali mõjuvälja loob kõigi tõsine oskus vend Aljošat kuulata. Tundlikud, Kaarin Raidi lavastustele omase pastelse huumoriga ja samas lihtsustamata hingeeluga rollid loovad Erni Kask (Krasnotkin), Kalju Orro (Snegirjov), Tanel Ingi (Iljuša) jt. Kadri Lepp pälvis Liisa rolli eest naiskõrvalosa aastaauhinna, ja õigusega: armunud lapsnaise hingekidad ja heitlikkus, kius ja haprus paotuvad peenekoelises saladusega mängus. „Vend Aljoša“ on lavastus, mis väärriks trupi ühisauhinda, aga ju on kooshingamine enesestmõistetav, „Ugalas“ iseäranis.

Ameerikat
pilatakse täiega.
Tarvo Vridolini
rämejuhm kolonel
Stamp W. Proctor.
„80 päevaga
ümber maailma“.

Omaette nähtuseks on kujunenud „Ugala“ noorsoo- ja lastelavastused. „Aarete saar“ (Robert Louis Stevensoni romaanist dramatiseerinud ja lavastanud Peeter Tammearu, esietendus 6. XI 2004) on uhke teatraalne seiklusklassika Jaak Vausi mastaapses kujunduses ja Oleg Titovi efektse, samas parasjagu tingliku liikumisjoonisega. Tammearu lavastuse sõnumiselgus muudab „Aarete saare“ täiesti ootamatult „Vend Aljoša“ sugulashääleks. Priit Võigemast Jim Hawkinsi osas lausub finaalis oma elukreodo, kuidas raha ei tee õnnelikuks ega aita üksikul saarel elus püsida. Ta räägib seda noorukirollile kohase siirusega, vähimagi näitlejapoolse distantsirooniata, mida iga täiskasvanu saalis võiks eeldada. See ongi näitleja populaarsuse pedagoogiline ärakasutamine parimas mõttes. Oma žanri reeglite kohaselt on Võigemasti Jim igati võrdväärne Aardami vend Aljošaga! Ehkki Jimi roll on ju pagana tänamatu, sile pai-poiss. Kui järele mõelda, siis ei ole Priit Võigemastil olnudki tõeliselt kaelamurdvat rolli, arendavat ülesannet, teda on lavastajad kasutanud liigladusalt kindla peale (kaasa arvatud Nipernaadina), või siis oskab ta jätta puistan-

rolle-varrukast mulje? „Aarete saares“ mängib särava osa Peeter Jürgens: puujalaga John Silver, põnev ja sarmikas röövel, kelle lurjusemaski all hõõgub romantikuhing. Viimistletud, nukkernaljaka karakterosa teeb Arvi Mägi liigutavalt sõgeda Ben Gunnina, kes üksinda saarel õiged eluväärtused leidnud.

„Aarete saar“ on selge adressaadiga, piraadiromantikast kantud poistelugu, eheda lastelavastusena Salme Reegi nimelise auhinna välja teeninud. Kelmi-ma snitiga, täiskasvanud mängurina läheneb seiklusele Andres Noormets oma lavastuses „80 päevaga ümber maailma“ (Jules Verne'i romaani ja Pavel Kohouti näidendit abiks võttes; esietendus 31. I 2004). Kui Tammearu „Aarete saares“ on tõsist õilsusepaatost, siis Noormets ja tema noor röömus näitetrupp (kümme meest ja Carita Vaikjärv) kujutavad ümbermaailmareisi elava vallatu mänguna, kus heldelt naljanukkeid pigem suurele kui väiksele vaatajale. (Ehmatav oli päevane etendus, mil koolilapsed teise vaatuse peaaegu maha larmasid.) Elav musitseerimine, lõbusad laulud, napp tinglik kujundus, näitetrupi õhin ja vilkad ümberkehastumised pakuvad palju lusti. Ameerikat pilatakse

Näitlejavalik
intrigeerib,
partnerid
täiendavad
teineteist:
Triinu Meriste
napim, teravam,
jahedam
mängulaad ning
Sepo Seemani
avalam, soojem,
hetkiti ka
mehelikult
abitum alatoon
põrkuvad
kontrastseina.
„Neli aastaega“.

„Ugala“ arhivifotod

se täiega, Tarvo Vridolini rämejuhm kolonel Stamp W. Proctor ning süüdima-
tult reibas kauboitandem Martin Algu
ja Tanel Ingi priiskavad irooniaga, mis
nakatab. Jällegi särab kogu trupp, aga
puändina jääb mällu Ott Aardami noor
hindu oma elevandilaulu-tantsuga!

Piiratud mänguaja tõttu ajutisem
jõululavastus „Kaevame vanaema üles!“
(Måns Gahrtoni lasteraamatust drama-
tiseerinud ja lavastanud Maria Soomets,
esietendus 11. XII 2004), mida kevadel
uuesti mängiti, on tõsine ja helge lugu.
Pealkiri näis jõulude lävel küll mõnele
hirmutav, aga sõnum on südamlük. Et va-
naema surmaga leppida, peavad lapsed
(Karol Kuntsel ja Jaana Kukkk loovad tõ-

siselt võetavad lasterollid) surma tähendusest aru saama. Aga kodus, kus iga pisimagi käitumissituatsiooni jaoks on lastele juhis, peljatakse rääkida peamisest: täiskasvanupelguse mängivad mui-
gamisi nähtavaks Peeter Tammearu ja Hilje Murel isa-ema rollis. Lahkunud vanaema kõikemõistev kohalolek jääb Leila Sääliku luua. Armas ja aus lavastus, vaba skandinaavia ängist.

Enne kui juunis jõuab „Ugala“ tiigi kaldale Lutsu „Suvi“, esietendus Heimtali rahvamajas veel kammerlik „Neli aastaega“: Arnold Weskeri näidend Kaarin Raidi lavastuses, osalised Triinu Meriste ja külalisena Sepo Seeman (esietendus 30. IV 2005). Mõneti haakub see

mehe ja naise aastaring teisege kahenäitlejalooaga, mis püsib „Ugala“ kavas, ehkki seda pole ammu mängitud: Brian Frieli „Jalta-mäng“, lavastajad Peeter Tammearu ja Kaarin Raid, osades Peeter Tammearu ja Maria Soomets (esietendus 23. I 2004). Publikut peibutamas ühendav sild menulavastusega „Onu Vanja“, mängupaik samuti kammerlik: Kondase keskus. Mehe ja naise kokkusaamise võimalus ja/või pigem võimatus; lähisuhete igatsemine, purunemine, taaslootmine on tingimata lavastaja Kaarin Raidi teemad. „Neljas aastaajas“ võlub kõige rohkem Raidile omane leebe, mõistev huumor, mis ei välista teravat läbinägelikkust. Peaaegu veerandsajandi-tagune Lembit Petersoni lavastus „Neli aastaaga“ Noorsooteatris Aarne Üksküla ja Kaie Mihkelsoni rafineeritud partnerluses on mälus lootusetum, külmema talvevaikimisega, lahku viiva sügiselõpuga. „Ugala“ esietendus Heimtali rahvamajas, hüljatud majas, kuhu mees talvel toob jäätuva hingega (võõra? oma?) naise, lõppes lootusrikkamalt, leppimisi jäädi kokku, aknast immitses pigem kevad- kui sügisvalgust. Mine tea, kummas lahenduses on rohkem elutarkust, eks see sõltu vaataja samastumisvalmidusest ühe või teise hingeseisundiga. Esmamulje põhjal ootaks „Ugala“ uuslavastusest täpsemaid pooltoone, saladuslikumaid vaikimise varjundeid. Näitlejavalik intrigeerib, partnerid täiendavad teineteist: Triinu Meriste napim, teravam, jahedam mängulaad ning Sepo Seemani avalam, soojem, hetkiti ka mehelikult abitum alatoon põrkuvad kontrastseina.

Ka kevade minek on Viljandi teatris vastuoluline. Maikuu lõpul peeti „Ugala“ suures saalis hüvastijätupidu vana-de lavalaudadega, enne lava remonti. Pealkiri „Lavalauad laiali!“ kõlab bravuurselt, aga ka natuke ärevalt, sest kus sa ette tead, kuidas uued lavalauad kannavad... Aga teisest küljest: „Ugala“

teatri suitsuruumist on kujundatud Aja Tuba, meeleolukas ja kammerlik oma teatri muuseum. Et olnu ei haihtuks nagu suits. Mis aga jäädvustub Aja Toas olevikuhetkist, see valitakse meie mälus välja hiljem.

„Kummalisi kummitusi valgelt tekstilehelt / kehadesse kinnitame ilma silma all, / tegutseja uskumised, unistaja tahe / südamikuks sõlmitakse ajast kõrgemal.“ (Andres Noormets, „Ugalaul“.)